

■ روزنامه فرهنگی، اجتماعی صبح ایران ■ صاحب امتیاز: سازمان صداوسیما جمهوری اسلامی ایران ■ مدیر مسؤول: مهدی عرفاتی

حديث روز:

پیامبر اسلام(ص)
هرکس آبروی مؤمنی را حفظ کند، بدون دیدید بهشت بر او واجب شود.

پلک احساس:

کس نناندمرد عاشق را و لیلک هر گروهی را گمانی دیگر است

تحف العقول

عطار

امروز در تاریخ:

📅 نهمینای مردم شیراز به مناسبت برگزاری جشن هنر در این شهر (۱۳۵۷ ش)

📖 تصویب قانون مطبوعات پس از انقلاب اسلامی (۱۳۵۸ ش)

🗳️ انتخاب محمدعلی رجایی به عنوان نخست‌وزیر (۱۳۵۹ ش)

🎭 درگذشت احمد رافتی، مینیاتورست معاصر (۱۳۷۲ ش)

■ شایه: ۰۲۵-۱۵۵۱۷۳۶۳۷-۳۶۳۷

■ پایگاه اطلاع رسانی:
www.jamejamdaily.ir

■ پست الکترونیکی:
info@jamejamdaily.ir

دوشنبه ۲۰ مرداد ۱۳۹۹ | ذی الحجه ۱۴۴۱ | ۲۰ صفحه | سال بیست و یکم - شماره ۵۷۲۷ | استان تهران والیزره ۲۵۰ تومان - دیگر استان ها ۱۵۰۰ تومان | Monday-August 10, 2020

حکمت ۴۴۴:

🔮 آنکی که پیوسته باشد به از بسیاری که از آن ملول گردند.

پیش بینی آب و هوا جمعه

تهران

۳۸ / ۲۷

ایلان

۳۵ / ۱۶

اردبیل

۲۵ / ۱۱

بوشهر

۳۹ / ۳۷

بیرجند

۳۵ / ۱۹

ساری

۳۳ / ۲۳

شهرکرد

۳۶ / ۱۴

یزد

۴۷ / ۲۸

غروب آفتاب: ۱۹/۵۹

آذان مغرب: ۲۰/۱۹

آذان صبح (فردا): ۴/۴۷

نیمه شب شرعی: ۰۰/۲۳

طلوع خورشید (فردا): ۶/۲۰

ماهیچ مانگاه

علیرضا فتی
روزنامه‌نگار

نمی‌دانم این قصه از کجا باب شد. من که فقط بیست و چند سالش را به یاد دارم. اما تاجایی که در تاریخ معاصرمان غور می‌کنم همیشه این حرف و حدیث‌ها نقل

محافل و سرزبان مردم بوده که ما چه قدر بی‌فرهنگیم و فرهنگی‌ها چقدر با فرهنگ‌اند. تاریخ را ورق بزیم از روزهایی که شاه مملکت‌مان این در و آن در می‌زد که به هر ضرب و زوری شده بود فرنگ رابرجست، سبیل سفیرش را چرخ می‌کرد و حمد و ثنای فلان رابط را می‌خواند که اسباب سفارش را فراهم کند. این که بروان طرف و بعد با دوربین عکاسی برگردد و ضمن عکاسی از خود و حرم سرباش برای اهل و عیال تعریف کند که آن طرفی‌ها تومنی صنار توفیر دارند با این جماعت رعیت که ما داریم. یا اسلاتاریز و ورق بزیم و همین حرف‌ها را بر سر زبان مردم ببینیم و همچنان ورق بزیم تا جایی که حتی شاه مملکت‌مان برود ترکیه و با توپ پر بر گردد که این جامعه بی‌فرهنگ که به درد نمی‌خورد. آن طرفی‌ها را ببینید و فرهنگ‌شان را. اصلا باید مردان‌مان کلاه بگذارند و زنان‌مان چارقد از سر بپارند تا بلکه قدری بتوانیم به گردان کاروان فرهنگ برسیم. حالا به نظر می‌آید این صفحات را ورق بزین و بیات‌ها همین امروز تا همین چند سال پیش هر کس از اروپا و آمریکا می‌رسید فایل جمع می‌شدند دور چمدانش و او هم تا صبح می‌نشست به صحبت از فرهنگ بالای مردم آن‌ور آب. حال ما که به لطف شبکه‌های اجتماعی هر روز در تاسی و نانوایی و تعمیرگاه‌ها فرهنگ پایین خودمان و فرهنگ بالای مردم اروپا و آمریکا می‌شویم. اما امروز که همه کشورها درگیر ویروس کرونا شده‌اند می‌توان فرهنگ تمام ملت‌ها را در شرایط یکسان دید. در این روز دنیا ما داریم برای امر محرم‌مان تصمیم می‌گیریم که قید آیین‌های هزارساله‌مان را بزیم و امسال را دیگری بپیماییم. در آن‌ور دنیا عکس ساحل‌های پُر از جمعیت بدون ماسک رسانه‌ای شده و رسانه فارسی‌زبان انگلیسی در اخبارش می‌نویسد: گرمای هوا در اروپا موجب شده تا شهروندان در مرغیبت بشمارند و به سواحل هجوم ببرند. خدا بی‌امرز سهراب سپهری را. یک دفتر شعر دارد به اسم ما. ماهیچ. مانگاه!

گفت‌وگو با بیوک ملکی، نویسنده کتاب‌های کودک و نوجوان

پدر و مادرها با سوادند اما کتابخوان نه

طاهره آشتیانی
روزنامه‌نگار

۱۹ آگوست (دیروز) روز جهانی تشویق به کتابخوانی بود. تا سال قبل و پیش از این که کرونا همه‌گیر شود و دورهمی‌ها

و گردهمایی‌ها تعطیل، مردم در سراسر دنیا در چنین روزی در گروه‌های بزرگ یا کوچک دور هم جمع می‌شدند و کتاب می‌خواندند تا این رسم دیرینه همچنان ادامه یابد. حالا که کرونا آمده و نباید آدم‌ها کنار هم باشند، دیروز در بیشتر نقاط دنیا و بیشتر در آن مکان‌هایی که آدم‌های کتاب‌دوست و کتابخوان زندگی می‌کنند، مراسم کتابخوانی به صورت آنلاین برگزار شد. در کشور ما مساله کتابخوانی و مطالعه از آن مسائل نیم‌نمایی شده که مانند خاری در زخم عمل می‌کند، نه خوب می‌شود و نه آنقدر عمق جراحی زیاد که صورت مساله کالا حذف شود. سال‌هاست آدم‌های مختلفی که در حوزه فرهنگ فعال هستند، هشدار می‌دهند که سرانه مطالعه در کشور ما بسیار پایین است. برخی می‌گویند شرایط تغییر کرده و الان مردم به جای کتاب کاغذی، کتاب آنلاین و الکترونیکی می‌خوانند و آثار کتاب‌آفندرها هم پایین نیست. اما ناشران و کتاب‌هایی که دستی در نشر و توزیع دارند، می‌گویند این یک فریب است و تیراز نشان می‌دهد که کتاب در کشور ما مساله نیست. در میان همه این اظهارنظرها گروهی هم بر این باورند که کتابخوانی یکباره در آدم‌ها شکل نمی‌گیرد و باید مطالعه از کودکی در آدم‌ها برنامه‌ریزی شود تا در بزرگسالی به سبک زندگی آنها تبدیل شده و جامعه ما صاحب آدم‌هایی شود که کتاب می‌خوانند. بچه‌های دهه‌های قبل، سرگرمی‌های محدودی داشتند که اصلی‌ترین آنها خواندن کتاب بود و این عادت در بزرگسالی هم همراه آنها می‌شد اما وقتی سرگرمی‌ها متنوع شد و گسترده، آخرین گزینه اوقات فراغت و سرگرمی برای بچه‌ها شد کتابخوانی. اما برخی با این نظر موافق نیستند و ریشه این که آدم‌های امروزی کتاب نمی‌خوانند را در کم‌کاری در سه حوزه می‌دانند: خانواده، مدرسه و صدا و سیما.

ارجحیت معیشت بر کتاب

بیوک ملکی، نویسنده قدیمی و پیشکسوت

کودک و نوجوان برای این باور است که بیشتر مردم الان درگیر معیشت هستند و زمانی که پدر و مادر کتابخوانی بود. تا سال قبل است دیگر به این فکر نمی‌کنند که کتاب را در سبد خانواده قرار دهند. به این نویسنده می‌گویم: اما اگر پدر و مادر دغدغه کتابخوانی داشته باشند و بخواهند این روش را به فرزند خود منتقل کنند، از کتاب‌هایی که در خانه دارند، می‌توانند استفاده کرده و همان‌ها را بخوانند یا حتی مجله بخرانند، چون کارشناسان می‌گویند، فرزند، وقتی پدر و مادر خود را در حال مطالعه ببینند، این رفتار در او نهادینه می‌شود. ملکی می‌گوید: بله، اینها روش‌های کتابخوان کردن بچه‌هاست. همانطور که اگر کتاب دغدغه مسئولان کشور باشد، باید در برنامه‌های تلویزیون کتابخانه حتما وجود داشته باشد، چه در برنامه‌های ترکیبی و چه در برنامه‌های نمایشی، چون در پیننده تاثیرگذار است. اما سوال من این است که چرا جامعه ما در زمینه کتاب به اینجا رسید؟ در دهه ۶۰ تیراز کتاب‌ها حدود ۲۰ هزار جلد بود اما الان رسیده به ۵۰۰ جلد که دیگر نمی‌توان ناشر را انتشار کتاب گذاشت.

جریان‌سازی کانونش همچنان ادامه دارد

از ملکی می‌پرسم شاید نویسنده‌های خوب هم کم شده‌اند، می‌گوید: این که طبیعی است، ما انتظار نداریم همه آنها‌یی که می‌نویسند خوب بنویسند. قبل از انقلاب چهار، پنج شاعر خوب و مدرن در زمینه کودک داشتیم که بهترین‌شان محمود کیانوش بود. کیانوش به تنهایی جریان را انداخت که هنوز هم وجود دارد و همه شاعران این حوزه اول از او الگو گرفته‌اند. یک شاعر در شعرخوان کردن مردم زیادی تاثیرگذار بود. اکنون هم اگر چهار، پنج شاعر و چند نویسنده درجه یک داشته باشیم کفایت می‌کند اما سوال اینجاست که چقدر در زمینه تولید آثار خوب کار شده است، چقدر تلاش کرده‌ایم داستان‌های خوب و اشعار خوب را به بچه‌ها معرفی کنیم و کتابخانه‌های کودک چقدر از نویسنده‌ها، شاعران و مترجمان خوب تغذیه می‌کنند؟ کتابخانه کودک و نوجوان نباید به سمت پرکردن قفسه‌هایش از کتاب‌های بازاری برود. پدران و مادران کتاب‌های خوب را

عکس: خیرالان

می‌شناسند و هر چه دم دستشان می‌آید را برای بچه‌ها می‌خرند. نمایشگاه‌های کتاب از کتاب‌های نئجل کودک و نوجوان اشباع می‌شود. کتاب‌های خوب لا به لای کتاب‌های سطحی گم می‌شود و پیدا کردن‌شان سخت است.

نویسنده‌ها دنبال کننده ندارند

به ملکی می‌گویم الان دوره شبکه‌های اجتماعی و فضای مجازی است و نویسنده‌ها می‌توانند از این فضا برای معرفی آثارشان استفاده کنند. می‌گوید: این اتفاق می‌افتد اما نویسنده‌ها و شاعران مگر چقدر فالوئر دارند؟ نویسنده، خواننده نیست که میلیون‌ها دنبال‌کننده داشته باشد. مشکل اینجاست که هر جا تولید محتوا مزخرف می‌شود، مردم زیادی آن را دنبال می‌کنند. مثالش تفلو! مخاطب کتاب کم است و این مساله باید اساسی ریشه‌یابی شده و روی آن کار شود، این که ما مدام بگوئیم و شما بنویسید مشکل حل نمی‌شود. قبلا پدری که بیسواد بود برای فرزندش کتاب می‌خرد حتی اگر دستمزد کمی داشت، چون نمی‌خواست فرزندش مانند خودش بی‌سواد بماند. الان همه پدر و مادرها باسوادند اما نه خودشان کتاب می‌خوانند و نه فرزندان‌شان. وقتی خانواده لنگ می‌زند باید آموزش و پرورش جای او را بگیرد و کتاب را به زندگی بچه‌ها وارد کند. اما بزرگ‌ترین سازمان کشور یعنی آموزش و پرورش هم در این زمینه بسیار کم‌کاری می‌کند. کتابخانه‌های مدارس تغذیه و به روز نمی‌شوند و برخی مدارس اصلا کتابخانه ندارند! باید نویسنده‌ها و شاعران به مدارس دعوت شوند و برای بچه‌ها شعر و داستان بخوانند تا بچه‌ها را علاقه‌مند به مطالعه کنند، اما چند سال قبل یکی از معاونان وزیر آموزش و پرورش گفت ورود شاعران و نویسندگان به مدارس ممنوع است، ما چرا باید اجازه دهیم آنها به

پزشک گفتگو، متصدی تلفن و خط مقدم مقابله

امید مهدی‌زاد
طنز نویس

پزشک جوانی که به‌تازگی پروانه تأسیس مطب خود را از اداره درمان دریافت و مطب خود را راه‌اندازی کرده بود و در روزهای نخست تأسیس

مطب - به جز جتی چند از اقوام که برای تبریک به مطب مراجعه کردند - کسی به مطبش مراجعه نکرده بود. در روز چهارم تأسیس مطب در اتاق خود نشسته بود که در اتاق وی به صدا درآمد. پزشک جوان برای آن که وانمود کند اتفاق خاصی در مطبش رخ داده، به سرعت گوشی تلفنی را که روی میزش بود برداشت و به طور فرمالیته به صحبت با آن پرداخت و گفت: بله همان داروایی که نوشتم کافی است... وی سپس به مراجعی که در اتاق را زده بود، گفت: بفرمایید. وی سپس به ادامه صحبت فرمالیته با تلفن پرداخت و گفت: همان آزیترامولامین از همه بهتر است. به نوشیدن مایعات ادامه دهید و استراحت کنید... وی سپس گفت: بله درست است... وی سپس گفت: البته باید ببخشد من الان مریض دارم و حوالی غروب دوباره با شما تماس می‌گیرم و سایر دستورات را خدمت‌تان می‌گویم. وی سپس با کسی که مثلا پشت خط بود خداحافظی کرد و گوشی را گذاشت و به مراجع گفت: در خدمت. بفرمایید. مراجع با لبخند گفت: من مریض نیستم. پزشک جوان گفت: پس برای چه به مطب آمده‌ای؟ متصدی تلفن از اداره مخابرات آمده‌ام تا تلفن شما را که درخواست داده بودید وصل کنم. پزشک جوان گفت: اگر تلفن مطب وصل نبود پس من الان با شما تماس می‌گیرم. متصدی تلفن - که به پاس مجاهدت‌های کادر درمان در خط مقدم مقابله با کرونا، اخیرا احترام زیادی برای پزشکان قائل بود - جلورفت و اجازه داد تا پزشک جوان وی را معاینه کند و هیچ‌گاه از این ماجرا با کسی سخنی نگفت و ما هم که می‌دانیم از جای این گفتگو شنیده‌ایم.